

er heldig vedigeret, som den nu foreslaas affattet.

Hvad Forslaget under Nr. 6 angaar, da er det paa Grund af, at jeg ikke kan dele den ærede^{de} Ordførers Opfattelse af hele Paragrafen, saaledes som han nys udtalte den, at jeg har stillet en Begjæring til den ærede Formand om at faae dette Forslag affømt i 2 Dele. Medens jeg nemlig ingen Banskælighed skal gjøre overfor Forslagets første Del om, at Hundene udelades i 2det Stykke, kan jeg derimod ikke skjonne rettere end at der, hvis den sidste Del af Forslaget under Nr. 6 vedtages, vistnok vil fremkomme et andet Resultat end man egentlig talt har tænkt sig. Det forholder sig nemlig ikke saa, som den ærede Ordfører sagde, at der ved at tilføie den sidste Del af dette Forslag tilveiebringes en Modsetning mellem det nuværende 1ste og 2det Stykke. Thi de to Stykker handle, hvert for sig, om sin bestemte Gjenstand, og navnlig handler det sidste Stykke kun om Bedkommendes Ret til at fjerne Dyr, som findes paa hans Mark, uden Ansvar for, om de ved at blive fjernede maatte komme til Skade eller endog aldeles omkomme. Men nu skjonner jeg ikke rettere end, at, om man ogsaa vil sige: „Naturligvis kan man altid fjerne et saadant Dyr, thi det er en naturlig Ret, som enhver Mand maa have,“ saa vil der dog derved, at de sidste Ord i Forslaget under Nr. 6 tilføies, fremkomme en Forskjel, idet den Eier, der træffer et Dyr paa sin Mark, hvis Eier han kjender, da ikke kan blive fri for Ansvar i det Tilfælde, at Dyret maatte komme til Skade eller endogsaa aldeles omkomme ved at blive drævet bort fra Marken, medens Paragrafen derimod fremdeles for det Tilfælde, at Eieren ikke kjendes, ligefrem hjemler Fristagelse for noget Ansvar i saa Henseende, naar han blot leverer Dyret tilbage strax. Denne Forskjel finder jeg nu aldeles ugrundet. Det kan dog umulig have været Meningen, at den Omstændighed, om Eieren kjendes eller ikke, skal gjøre en saa væsentlig Forskjel paa den Mandts Berettigelse, paa hvis Grund Dyret findes. Jeg maa derfor fraraade den sidste Del af Vædringsforslaget under Nr. 6.

Hvad Vædringsforslaget under Nr. 7 an-

gaar, da havde jeg jo vistnok hellere set, at man havde ladet Bestemmelsen om de omstrefende Hunde blive ude af Lovforslaget, saaledes som jeg udtalte ved 2den Behandling, men jeg anser den dog ikke for at være af en saadan Bessaffenhed, at jeg vil reise nogen videre Indsigelse derimod. — Heller ikke skal jeg have Noget at erindre imod det Forslag, der findes under Nr. 8, forsaavidt som det kan betragtes som en Redaktionsændring. Det vil jo vel ved det næste Affnit af Forhandlingen komme til at vise sig, at, om det end her kun gaar ud paa en Redaktionsændring, saa er det dog en Redaktionsændring, der tillige foretages med en vis bestemt Hensigt, og som vil have en vis bestemt Følge. Men det skal jeg først komme til at omtale ved det næste Affnit af Forhandlingen, og her skal jeg derfor blot sige, at, forsaavidt man vil udvide den i Forslaget nævnte Bestemmelse til ogsaa at omfatte Stier, saa har jeg for mit Bedkommende Intet derimod at erindre.

Forslaget under Nr. 10 omhandler det „forsættlig“, som jo nu allerede gjentagne Gange har foreligget Thinget til Forhandling under denne Sag, men som vistnok maatte komme frem her igjen denne Gang, forsaavidt jeg ikke skjonner rettere, end at der foreligger Afgjørelser af Thinget med Hensyn til samme i helt forskjellig Retning. Jeg er endnu af den Formening, at det nævnte Ord ikke bør optages, og min Grund dertil er den, at, naar det staar i Paragrafen, saa tvivler jeg paa, at nogen Dommer vil indlade sig paa at idømme nogen Bøde, uden at det bestemt kan konstateres, at Handlingen virkelig var forsættlig. Men jeg er nu ikke enig med den ærede Ordfører i, at det kun skulde være det bestemt Forsættlige, som der skulde kunne være Spørgsmaal om at idømme Bøde for. Nei, ogsaa for en Uagtsomhed af den her omhandlede Art bør der kunne bødes. Jeg tvivler derhos, som sagt, aldeles ikke om, at i 9 af 10 Tilfælde vil Dommeren være aldeles ude af Stand til at kunne godtgjøre, at Overtrædelsen er stet forsættlig, naar den Bedkommende siger: „Ja, jeg ser jo nok, at det er galt; men jeg har naturligvis ikke havt til Hensigt at tøre mit Kreatur saaledes, at det kunde